

Ocena końcowa

Zgadzam się z stwierdzeniem dr hab. Dominiki Sobolewskiej, prof. ASP, promotora, że podstawowym celem badań Juareza i jego działań jest "poszukiwanie równowagi w dialogu między jednostką ludzką a przymiotami natury".

Autor wychodzi od zasadniczych pytań zadawanych w wyraźnie zdefiniowanych ramach „wrażliwego podejścia do środowiska”, „połączenia doświadczenia cielesnego” i „świadomości krajobrazu”.

Ivan Juarez poszukuje dynamiki definiującej istnienie na Ziemi z holistycznego punktu widzenia. W swojej podróży demontuje wszystkie możliwe elementy tej współzależności o nieskończonych możliwościach. Nawet jeśli tytuł "krajobrazy sensoryczne" brzmi antropocentrycznie, to autor rozmywa komponenty sensoryczne na rzecz swych przybliżeń opartych na naturze.

Zaskakujący jest fakt, że zamiast stworzyć pojedyncze dzieło dyplomowe, autor zamienił trzyletni proces kształcenia doktoranckiego w serię wystaw i wszelkiego rodzaju działań indywidualnych lub zbiorowych. Na pewno wynikało to z obszerności ram, które obrał, lecz wciąż mógł zdecydować się na konkretną ścieżkę pozwalającą osiągnąć wyznaczone intelektualne i artystyczne cele. Zamiast tego wybrał on bardziej złożony sposób realizacji swych zamierzeń.

Mnogość pytań stawianych przez autora w całej rozprawie sprawia, że niemożliwym staje się zapamiętanie każdego z nich z osobna, tym niemniej wciąż stanowią one istotny element w kształtowaniu jego badań.

Zastosowanie podtytułów w ramach określonego przez autora systemu typograficznego zamiast numeracji podrozdziałów, na początku utrudnia zrozumienie tekstu, jednak po przywyknięciu do niego łatwiejsze staje się ulokowanie dowolnego podrozdziału w określonym kontekście. W efekcie otrzymujemy bardzo dobrze skonstruowany tekst, który obrazuje autorską podróż i rozległą wiedzę w zakresie poruszanego zagadnienia, zarówno z punktu widzenia teorii, jak i praktyki globalnej.

Nawet jeśli autor nie definiuje się odważnie jako aktywista, to związane z tym pytania pojawiają się w całej rozprawie. Juarez stawia pytania o "istnienie" zarówno z perspektywy przyrody, jak i człowieka, przyznając znaczącą rolę naturze. Wciąż jeszcze tli się w nim chęć przetrwania jako przedstawiciela gatunku ludzkiego, ale jego próba nawiązania dialogu z naturą (s. 129) i "pozwolenie jej na odegranie własnej roli" jest podejściem wyjątkowym.

Podsumowując, p. J. Ivan Juarez Bolaños zrealizował świetną pracę pod kierunkiem dr hab. Dominiki Sobolewskiej. Zwracam się do Rady Dyscypliny Artystycznej Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu o nadanie Panu inż. Ivanowi Juarezowi stopnia doktora w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki piękne i konserwacja dzieł sztuki. Dodatkowo zdecydowanie rekomenduję nadanie tejże rozprawie doktorskiej honorowego wyróżnienia.